

Curahuasi – nytt mars 2014

Nu har vi kommit en bra bit in på år 2014. Jag började året med två veckors semester i Ecuador. Det var fint att få hälsa på mina vänner där och jag hade tillfälle att träffa en hel del av dem. Också familjen Benavides från Kanada, vilka var på semester i Ecuador. Jag hade inte träffat dem sedan 1999 – 15 år – så ni kan tro att barnen hade vuxit. Äldsta dottern Karla hade gift sig och jobbade nu som lågstadielärare. Jag hade mycket tid med min väninna Jael i Quito. Hon hade förlorat sin mamma i augusti förra året och det hade lämnat ett stort tomrum.

”Detta är den dag som Herren har gjort. Låt oss på den fröjads och vara glada.”

På sjukhuset har januari och februari varit bråda månader. Det är skollov i Perú och då har folk tid och möjlighet att ta sig till sjukhuset, så köerna har varit långa. Som tur är har vi fått en del ny personal, både läkare och sköterskor, några familjer från USA inkluderade. För att bättre utnyttja vår utrymme och lätta på trycket på polikliniken har vi öppnat stora akuten och haft mottagning för dem, som inte fått läkartider men ansett sitt fall brådskande. Det har fungerat rätt så bra.

De senaste veckorna har vi haft flera svåra sjukdomsfall och en del dödsfall. En tio-årig pojke föll ur ett träd och hans liv gick inte att rädda. En man, med svår infektion, vilket ledde till blodförgiftning och en man med hjärtproblem fick vård på intensivvården några dagar, men de klarade sig inte.

En nyfödd baby hade problem med lungorna genast efter födelsen och blev

skickad till Cusco, men hans liv gick inte heller att räddas. Ett syskon hade dött i liknande omständigheter för två årsedan.

Den senaste veckan har vi däremot sett en del underverk. En man med svår infektion och gallproblem blev akut opererad. Efter operationen såg det mycket kritiskt ut och antibiotika ville inte bita på, men nu är han på bättringsvägen. Han har idag t.o.m. varit uppe och promenerat ända ut i parken. Hos en 80-åring med en stor hjärtinfarkt, såg det ut som om hjärtat höll på att ge opp bit för bit, men nu har det svängt. Det ser ut som om Herren vill ge honom ännu en tid. Jag blev förvånad att se honom sitta och äta morgonmål i morse. Här i veckan kom det in en 93-åring med kramper och hjärtsvikt. Vi förklarade för de anhöriga att det inte var så mycket mer vi kunde göra, men hon har också tillfrisknat och blev utskriven igår.

Veckan som gått har kirurgen varit tvungen att åka till Lima för sitt uppehållstillstånd. Eftersom gynegologen är på semester har vi inte haft någon som opererat. En del av personalen från operationssalen kunde vi ge ledigt och några har hjälpt till att lacka möbler för skolan, som ska invigas den 14.3. Det gäller att vara flexibel, när man jobbar på ett missionssjukhus.

Ögonläkaren, Ursula, som jag delar hus med, har nu åkt till Tyskland för ett halvår. I stället har jag nu sällskap av Ariana, läkare från USA, tills hon hittar någon annanstans att bo.

I församlingen är det flera med på gudstjänsterna och rummet där vi samlas blir för litet. Vi planerar ta ner en vägg för att få större lokal. Det är ju trevliga nyheter, eller hur?

Dethär var några glimtar från Curahuasi. Till sist vill jag tacka dig för ditt stöd. Ofta vill fienden komma in och ta bort vår glädje, men det är stort att få tjäna Honom som är större och ger oss seger.

När du vill skicka brev eller småpaket använd helst adressen: Ann-Charlotte Rönqvist, Apto 210, Abancay, Apurimac, Peru.

Nyheter finns också på bloggen:
www.lottenronqvist.wordpress.com

Ann-Charlotte